

קונטרס

יום חֲדָשׁ

יחזק ויאמץ את כל בר ישראל, איך לשמור על
הימים הטובים שלו בזה העולם, ושלא יתיאש
בשום פנים ואפן מפל מה שרק עובר עליו.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו

הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׂאָדָם צָרִיךְ
לְדַעַת, שְׂכָל יוֹם הוּא יוֹם חֲדָשׁ, וְהַיּוֹם
הַזֶּה עוֹד אֵף פַּעַם לֹא הָיָה בְּעוֹלָם.
וְרַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, אֲשֶׁר כָּל יוֹם מְקַבֵּל
אֶת הַשְּׂפַע שְׁלוֹ, וְלָכֵן צָרִיכִים לְשַׂמַּח
כָּל יוֹם מִחֲדָשׁ.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תשצג)

קונטרס

יום חדש

א.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכור, שהיום הזה הוא "יום חדש"; ולכן היום הזה יכולים להתקרב אל הקדוש-ברוך-הוא בהתקרבות כזו, שאף פעם עוד לא הצלחנו להתקרב. לכן כל אדם צריך להחזיק את היום הזה יקר במאד מאד, כי כל יום ויום זה "יום חדש". וכפי שאדם מכניס בדעתו ידיעה זו, שכל יום הוא "יום חדש", אז יכול להתחדש ולהתחיל בכל יום מחדש. מדוע אנו רואים שבגיי-אדם סובלים כל-כף הרבה סבל — הן מעצמם, הן מזולתם? רק מפני שחיים ביאוש ובדכאון, כאלו הם כבר זקנים בעיניהם, כאלו עבר עליהם בתייהם כאלף שנה. ובאמת אדם צריך לדעת, אשר היום הזה הוא "יום חדש"; כי כל יום ויום זה בריאה חדשה, כל יום ויום זה דור חדש, כמאמרם ז"ל (קהלת ופה א, ה) על הפסוק (קהלת א, ד): "דור הולך ודור בא"; אין לה בכל יום ויום שאין נולדים בו ששים

רבוא נְשָׁמוֹת, וְנִפְטָרִים שְׁשִׁים רבוא נְשָׁמוֹת; הֵינּוּ כָּל
 יוֹם וַיּוֹם זֶהוּ דוֹר חֲדָשׁ. וְאִם אָדָם הָיָה יוֹדֵעַ מֵהַ הוּא
 יְכוּל לְזָכוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא, "יוֹם חֲדָשׁ" שְׁנַתֵּן לוֹ
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אָז הָיָה מְחַפֵּשׁ וּמְיַקֵּר מְאֹד מְאֹד אֶת
 הַיּוֹם שְׁלוֹ, לֹא הָיָה הוֹלֵךְ כָּל-כֶּף מִמְרָמָר, שְׂבוּר וְרָצוּן,
 מְלֵא דְאָגוֹת וַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת, שְׂבוּרָן לֵב, וּמְרִיר עַל
 זוּלְתוֹ וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, כְּאִלוּ כְּלָם חֲיִבִים לוֹ מִשְׁהוּ,
 וְהָיָה יוֹצֵא מֵעֲצָמוֹ. וּבְאֵמֶת אִם נִתְבוּנָן בְּאֵמֶת מֵהַ קוֹרָה
 עִם הָאָדָם, נְבוּא לְכָלֵּל הַחֲלָטָה, שְׁכָּל הַצָּרוֹת שְׁלוֹ הֵן
 רַק מִפְּנֵי שְׁחוּשָׁב עַל יוֹם הָאֶתְמוּל, עַל יוֹם הַשְּׁלִשׁוֹם,
 עַל הַשְּׁבוּעַ שְׁעֵבֵר, עַל הַחֲדָשׁ שְׁעֵבֵר, עַל הַשָּׁנָה
 שְׁעֵבֵרָה, אוֹ הוּא דוֹאֵג עַל יוֹם הַמָּחָר, עַל שְׁבוּעַ הַבָּא,
 עַל חֲדָשׁ הַבָּא, עַל שָׁנָה הַבָּאָה. כִּי עַל הַיּוֹם הַזֶּה יֵשׁ
 לְאָדָם לְאָכֵל, יֵשׁ לוֹ לְשִׁתּוֹת וַיֵּשׁ לוֹ בְּגֵד לְלִבָּשׁ, יֵשׁ לוֹ
 קוֹרֵת גַּג הַיְכָן לְהַנִּיחַ רֵאשׁוֹ, אֵף עֵקֶר דְּאֶגְתוֹ מֵהַ הָיָה
 וַיְמָה יִהְיֶה, וְזֶה אֲשֶׁר הוֹרֵס אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי. אֲבָל אִם
 אָדָם אֵינּוּ מְסַתְּפֵל לֹא עַל הָעֵבֵר וְלֹא עַל הָעֵתִיד, אֲלֵא
 עַל הַהוּה, אָז הַהֲכָרַח שְׁיִתְגַּלֶּה לוֹ הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, שְׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחִיָּה וּמְהוּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל
 הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמָח, חֵי, מְדַבֵּר זֶה לְבוּשׁ לְגִבֵּי
 גְלוּי הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. וְאִם אָדָם מְתְבוּנָן בְּזֶה הַיֵּטֵב
 הַיֵּטֵב, הוּא חֵי חֲיִים טוֹבִים. כִּי חוּשָׁב: "לְמָה לִי
 לְדַאֵג?! וְלְמָה לִי לְשִׁבֵּר עֲצָמֵי וְאֶת אַחֲרִים?! לְמָה לִי

לָרִיב בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם עִם בְּנֵי-אָדָם אַחֲרֵימָּה? לָמָּה לִי
 לְהִסְתַּכֵּסֵךְ עִם שְׂכָנַיִם, קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָה, אוֹ עִם הָאִשָּׁה
 וְהַיְלָדִים? בְּשָׂעָה שֶׁהִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה! אִם
 אָדָם הָיָה מְכַנֵּס בְּדַעְתּוֹ יְדִיעוֹת אֵלֹהִים, אֲזִי אֵף פַּעַם לֹא
 הָיָה רָב עִם אֵף אֶחָד, אֵף פַּעַם לֹא הָיָה שָׂבוּר, תָּמִיד
 הָיָה שְׂמֵחַ וּמִתְחִיל הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְהָיָה חַי כְּבָגֶן-עֵדֶן.
 לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְזִכּוֹת
 לְצֵאת מֵהַצָּרוֹת, לֹא מֵרַסְסֵי וְקִיץ לְכָל צָרוֹתֵיכֶם, תְּחִלָּה
 וְרֹאשׁ לְפִדְיוֹן נַפְשְׁכֶם, הַרְגִּילוּ עֲצֻמְכֶם לְהִסְתַּכֵּל עַל כָּל
 יוֹם שֶׁהוּא "יוֹם חֲדָשׁ". וְאִם הֵייתֶם יוֹדְעִים מַה יְכוּלִים
 לְזִכּוֹת בְּיוֹם אֶחָד, אֲזִי הֵייתֶם מְכַבְּדִים וּמְיַקְרִים אֶת
 הַיּוֹם. וּבְאֵמֶת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (רֹאשׁ הַשָּׁנָה ב:):
 יוֹם אֶחָד בַּשָּׁנָה חָשׁוּב כְּשָׁנָה; יוֹם אֶחָד אִם אָדָם זוֹכֵה
 וְהוּא דְבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ
 אוֹר זֵיו וּדְבָקוֹת וְחֵיּוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, יוֹם אֶחָד
 שֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מְקַיֵּם מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, יוֹם
 אֶחָד שֶׁאָדָם לּוֹמֵד תּוֹרָה, זֶה כְּאֵלֹהִים קַיִם כָּל זֹאת כָּל
 הַשָּׁנָה. וְכֵן עוֹד יוֹם וְעוֹד יוֹם, עַד שֶׁכָּל יוֹם הוּא שָׁנָה,
 כָּל יוֹם כָּלּוֹל מִשֶּׁסָּה יָמִים. וְכֵן אִם אָדָם חַי בְּתַחוּשָׁה
 זוֹ, שֶׁכָּל יוֹם הוּא "יוֹם חֲדָשׁ", הוּא מְכַבֵּד וּמְיַקֵּר אֶת
 הַיּוֹם. רַבֵּנוּ ז"ל אוֹמֵר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן פד), שֶׁבְּכָל
 יוֹם וַיּוֹם מְאִיר הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֶלָּא לָמָּה אָדָם
 אֵינוֹ זוֹכֵה לְרֹאוֹת וּלְהַרְגִּישׁ אֶת הָאוֹר הַזֶּה שֶׁמְאִיר בְּכָל

יום? אלא מובא בזהר (נשא קכג:), אשר באים נחשים ועקרבים, מחשבות זרות, ומבלבלים את מחו, ואינו זוכה להרגיש את הטוב שבכל יום ויום. וכן מובא בכתבי האריז"ל, שכל יום ויום יש לו פרצוף מיוחד, שפרצוף זה מנהיג את היום. ומהו הפרצוף? העשר ספירות: כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד, מלכות, זה פרצוף אחד של כל העולמות, מכל שכן וכל שכן, אם אדם היה מתבונן איך שבכל שעה מאיר פרצוף אחר, עשר ספירות אחרות. ומכל שכן וכל שכן כשאדם היה מתבונן ורואה, שבכל דקה ודקה מאיר פרצוף אחר, שאלו השמות והיחודים שגדולי מבחרי הצדיקים, הדבוקים בו יתברך, זוכים ליחד ולכוון בכל יום, בכל שעה ובכל רגע, לכן מרגישים את האור אין סוף. ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב אל הצדיק האמת, החכם שבדור, שיש בכחו להאיר את האור אין סוף גם להכי רחוקים ומלכלכים ונפולים, יש בכח הצדיק האמת להגביה את כלל נשמות ישראל להקדוש-ברוך-הוא, להוציאם מהגלות, שגם הם יתחילו להרגיש ערבות, ידידות, זיו, נעימות, חיות אלקותו יתברך. אבל על זה צריכים הרבה רחמים, כי הסמ"ך-מ"ם עושה כל מיני פעולות שבעולם, לבלבל את המחשבה של האדם, שלא יזכה להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא. והנה אנחנו רואים שכל

יום חדש

קיא

יום ויום מתחיל האדם בקטנות ובצמצום גדול, כל-כף קשה לו לצאת מהמטה, אשר זה בא מהיאוש, נדמה לו שהנה עוד יום, והיום הזה כאלף שנה, ואין לו כח כבר עוד יום, וכך שוכב עצל כפגר מת, אשר כל זה בא מרב מרירות ודכאון; כי אם אדם היה יודע, שביום הזה הולך להרויח בילי בליונים, היה קופץ מהמטה ורץ בזריזות נפלאה ובחשק גדול. אבל אדם אינו זוכה לדעת את יקרת היום, איננו משיג שהיום הוא "יום חדש", ביום הזה דיקא יכול לזכות לדברים גדולים במאד מאד, אם רק ידע כיצד לנצלם כראוי, אם רק יסתכל על הטוב שביום הזה. וכמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ערב), שזה מה שאומר דוד המלך (תהלים צה, ז): "היום אם בקלו תשמעו" — אם אתם רוצים לשמע בקול הקדוש-ברוך-הוא, תתבוננו שאין לכם רק היום הזה, היום הזה "יום חדש", ואז תינקרו ותכבדו את היום. אם אדם היה יודע מה יכולים לזכות בכל יום ויום, אילו גלויים מתגלים לצדיקים? אילו אורות צחצחות עליונים הצדיקים זוכים לראות? היו רצים לצדיק האמת החכם שבדור, ומבקשים ממנו: "אנא, רבי, תלמד אותי גם-כן איך לצאת מהיאוש והדכאון שלי? איך לצאת מהמרירות שלי? איך לצאת מהעצלות שלי?!" הלא כבר אמר החכם מכל האדם (משלי כ, ג): "אל תאהב שנה פן תגורש, פקח עיניך

שֶׁבַע לָחֵם"; כְּשֶׁאָדָם מְקַדֵּשׁ בְּיוֹתֵר, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל, הוא רְחוּק מֵהַשָּׁנָה בְּיוֹתֵר (עַיֵן סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת שָׁנָה, סִימָן א'). כִּי הַשָּׁנָה נוֹפֶלֶת עַל הָאָדָם רַק מִפְּנֵי שְׁלֹכְלֶךָ עֲצָמוּ בְּכָל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים. מִסִּכָּן הוּא, כָּל-כָּף רְחוּק מֵהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַד שֶׁנֶּפֶל אֶל שָׁנָה עֲמֻקָּה, וְהוּא יֵשֵׁן. כְּמוֹ שֶׁאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ס'): יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֵׁישָׁנִים אֶת יְמֵיהֶם. וְאֶפְלוּ אֵלּוּ שְׂמֵת־פִּלְלִים וְלוֹמְדִים, הַכֹּל בְּבַחֲיַנֵּת שָׁנָה, כִּי אִם אָדָם אֵינוֹ מְרַגֵּישׁ שֶׁהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתּוֹ, וְנִהְיָה מְכֹל דְּבוּר וְדְבוּר שֶׁמְדַבֵּר אֵלָיו, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִהְיָה מְכֹל מְצוּהָ וּמְצוּהָ שֶׁיְהוּדֵי מְקַיֵּם, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִהְיָה מְכֹל לְמוֹד וְלְמוֹד שֶׁיְהוּדֵי לוֹמֵד. אִם אָדָם אֵינוֹ מַחְדִּיר אֶת זֹאת הַיֵּטֵב בְּמַחוּ וּבְלָבוּ, סִימָן שֵׁישָׁן שָׁנָה עֲמֻקָּה. לְזֹאת, אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת שָׁנָה, סִימָן ב'): עַל-יְדֵי רַבּוּי הַשָּׁנָה וְהַתְּנוּמָה, עַל-יְדֵי-זֶה דוֹחֲפִים אוֹתוֹ מִמְרַכְבָּה דְקַדְשָׁה, וְנִשְׁתַּנָּה פָּנָיו מִצֵּלִם אֱלֹקִים; כִּי כְּשֶׁאָדָם יֵשֵׁן, אֲשֶׁר זֶה מַחְמַת עֲצָלוּת, נַעֲשֶׂה עָנִי. לְזֹאת צוּעֵק הַחֲכָם מְכֹל הָאָדָם (מִשְׁלֵי כ, יג): "אֵל תִּאָּהֵב שָׁנָה פֶּן תִּגְרַשׁ, פִּקַּח עֵינֶיךָ שֶׁבַע לָחֵם", וְתִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל רוּחַנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֹקוֹת שֵׁישׁ בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה, אִזּוֹ יִתְקַיֵּם אֲצִלְךָ: אֵל תִּאָּהֵב שָׁנָה, לֹא תִחַבֵּב אֶת הַשָּׁנָה, אֲלֵא תִרְצֶה לְנַצֵּל כָּל יוֹם, כָּל שָׁעָה וְכָל רִגַע וְשִׁנְיָה, לַעֲשׂוֹת בָּהֶם רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. לְזֹאת בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ

להתחזק ולעשות התחלה חדשה, ותדעו שהיום הזה הוא "יום חדש". היום הזה עוד לא היה לכם מעולם, היום הזה כבר לא יהיה לכם לעולם, ולכן ראו לנצלם במה שאתם יכולים. ולמה אנו רואים בני-אדם מבטלים זמנם בשטיות, עד שנהרסים כל חיייהם, וכמאמרם ו"ל (כתבות נט): הבטלה מביאה לידי שעמום, הבטלה מביאה לידי זמה, שרחמנא לצלן נופל בנאוף? ! הכל בא רק מחמת שאדם מתיאש מחייו, אדם איננו מאמין בעצמו. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סא): כמו שאדם צריך להאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומתהוה ומקים את כל הבריאה כלה, כמו-כן צריך להאמין בעצמו, שיש לו כחות הנפש לנצל את היום הזה, ולבוא אל כל מיני מדרגות של הצדיקים. וזה נאמר על כל יהודי ויהודי בלי יוצא מן הכלל. אף אדם איננו מסגל להבין את זאת, כי כל אחד ואחד נפל בשנה עמקה, שהוא ישן בתרדמה, והכל בא מרב יאוש ודכאון שתפסה אותו הסטרא אחרא על-ידי חטאתיו ועוונותיו, עד שנדמה לו כאלו "אני כבר איני שוה מאומה, ממני לא יצא כלום, אני הכי אמלל בעולם, לי יש צרות הכי גדולות". ובאמת הכל שטיות, כי הצדיק האמת מעורר מהשנה. ולכן אשרי האדם הזוכה לבוא אל הצדיק האמת, החכם שבדור, שיעורר אותו מהשנה העמקה,

וַיִּתְחִיל לְהַסְתַּכֵּל עַל רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, וַיִּתְחִיל לְחַיּוֹת חַיִּים אַחֲרַיִם. אָבֵל לְאָדָם אֵין אֲמוּנָה בְּעֵצְמוֹ, אֵין לוֹ בְּטַחֲוֹן עֵצְמִי, וְחֹשֶׁב: "אֲנִי לֹא יָכוֹל לְלַמֵּד, אֵינִי יָכוֹל לְקַיֵּם מְצֻוֹת, לִי לֹא שׁוֹמְעִים בְּשָׁמַיִם", וְכֵן כָּל מֵינִי נִחְשָׁיִם וְעַקְרָבִים הַמְּסַבְּבִים אֶת מַחַ הָאָדָם, שְׁלֹא יֵאֲמִין בְּעֵצְמוֹ, וְזֶה מֵה שֶׁהוֹרֵס אוֹתוֹ לְגַמְרִי. לְזֹאת, אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת דְּרַבֵּי נֶתָן יֵא, א): אֵין אָדָם מֵת אֲלֹא מֵתוֹף הַבְּטָלָה; כְּשֶׁאֶחָד מִסְתַּוָּבֵב בְּטֵל וְאֵינְנוּ עוֹשֶׂה דְבָר, מְסַכֵּן גְּדוֹל הוּא, וּלְבִסוּף מְאֻבָּד עֵצְמוֹ לְדַעַת, כִּי מְרַגֵּישׁ עֵצְמוֹ רִיקְנִי, חֲסֵר תּוֹעֵלֶת. אָבֵל אִם אָדָם הָיָה יוֹדֵעַ מַעֲלַת הַדְּבֹר שֶׁהוּא מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, שְׁכָל מְלָה וּמְלָה שֶׁהוּא מְבַקֵּשׁ מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ, כָּל בְּקִשָּׁה וּבְקִשָּׁה, כָּל תַּחֲנֻנָּה וְתַחֲנֻנָּה שְׁמַתְחַנֵּן לְפָנֵי קוֹנוֹ, וְאֵילוֹ שְׁעִשׂוּעִים גּוֹרֵם לְמַעֲלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, אֵילוֹ יַחֲוִידִים גּוֹרֵם לְמַעֲלָה?! אֲזִי הָיָה כָּל הַיּוֹם שֶׁר שִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. אִם אָדָם הָיָה יוֹדֵעַ מַעֲלַת לְמוֹד הַתּוֹרָה, וְכַתּוּב בִּירוּשָׁלַיִם פָּאָה, שְׁכָל מְלָה וּמְלָה שֶׁל תּוֹרָה הִיא מְצוֹת עֲשֵׂה בְּפָנֵי עֵצְמָה, אֲזִי הָיָה לוֹמֵד תְּמִיד תּוֹרָה — כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה. כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (בְּרַכּוֹת ו.): כְּשֶׁאָדָם לוֹמֵד תּוֹרָה, יוֹשֶׁבֶת הַשְּׂכִינָה נִגְדוּ, וְגַם-כֵּן לוֹמְדֵת תּוֹרָה. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רנ"ט): כְּשֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל לְהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּמְסַפֵּר לוֹ יִתְבָּרַךְ כָּל צְרוּתָיו, אֲזִי הַשְּׂכִינָה יוֹשֶׁבֶת לְמוֹלוֹ, וּמְקַשְׁבֶת

כָּל אֲשֶׁר מִבְּקֶשׁ וּמִתְחַנֵּן וּבֹכָה, וְהִיא מְנַחֶמֶת אוֹתוֹ, מִבְּטִיחָה לוֹ שְׁתַּעֲזְרֶהוּ. אָבֵל אֵין לְאָדָם שְׁכָל וְדַעַת וְהַשְׁגָּה לְהִבִּין בְּדִבְרֵים רוּחָנִיִּים כְּאֵלוֹ, בְּשִׁבִיל זֶה אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (אֲבוֹת ד, י): אִם בְּטִלְתָּ מִן הַתּוֹרָה יֵשׁ לְךָ בְּטִלִּים הַרְבֵּה כְּנֶגְדְּךָ; נוֹתְנִים לְאָדָם אֶת הַבְּחִירָה, שְׁזֶה מֵה שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יא, כו): "רְאֵה אָנֹכִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם" — הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן מִתְּנָה לְכָל אֶחָד אֶת הַיּוֹם, שְׂיִדַּע שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה הוּא "יּוֹם חֲדָשׁ", אֲלֹא בְּתוֹךְ הַיּוֹם יֵשׁ שְׁנֵי דְבָרִים: בְּרָכָה וּקְלָלָה; "אֶת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ אֶל מְצוֹת הַיְי"ה אֱלֹהֵיכֶם, אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם, וְהִקְלַלְתָּ אִם לֹא תִשְׁמְעוּ אֶל מְצוֹת הַיְי"ה אֱלֹהֵיכֶם, וְסָרְתֶם מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם, לְלַכֵּת אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם"; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְחַנֵּן לְכָל יְהוּדֵי וִיהוּדֵי וְאוֹמֵר לוֹ: בֹּא תִסְתַּכֵּל רְאֵה אָנֹכִי נֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה, אָנִי נוֹתֵן לְךָ "יּוֹם חֲדָשׁ", אָבֵל בְּתוֹךְ הַיּוֹם הַזֶּה כָּלוּלוֹת בְּרָכָה וּקְלָלָה, אִם תִּשְׁמַע בְּקוֹל ה' — זֹו בְּרָכָה, אִם אָדָם שָׁשׁ וְשִׂמַּח כָּל הַיּוֹם, וְרַק שָׁר שִׁירִים, רוֹקֵד וְשִׂמַּח וּמְשִׂמַּח יְהוּדִים, לוֹמֵד תּוֹרָה וּמִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, מְקַיֵּם מְצוּוֹת, מְדַבֵּר עִם כָּלֵם דְּבוּרֵי אֱמוּנָה — זֹו בְּרָכָה, "יּוֹם חֲדָשׁ". וְלִהְפֹּךְ — אִם אָדָם מְנַצֵּל אֶת הַיּוֹם לְדְבָרִים בְּטִלִּים, לְשׁוֹן-הֶרַע, רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת, מִסִּכֵּן — עוֹבֵר עַל צְוֵי הַבּוֹרָא יִתְבַּרֵךְ

שָׁמוּ, בַּר מִינֵן, עוֹבֵר עַל לְאוּיֵן שְׁבִתוֹרָה, אוֹכֵל טְרֵפוֹת וְנִבְלוֹת, עוֹבֵר עַל עֲרִיּוֹת, גּוֹנֵב וְגוֹזֵל, מְשַׁקֵּר, מְרַמֶּה אֶת הַבְּרִיּוֹת, מְזַלְזֵל בְּאָבִיו וְאִמּוֹ, מְזַלְזֵל בְּכָל הַמְצוּוֹת, כּוֹפֵר בְּעֵקֶר, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, מִתְלוֹצֵץ מִכָּל הַקְדוּשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, אָזִי יֵשׁ לוֹ קָלְלָהּ, יוֹם מְקַלֵּל, שֶׁהוּא בְּעֵצְמוֹ מְקַלֵּל, וּמְקַלֵּל אֶת אֲחֵרִים. כְּמֵאֲמַר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת, אוֹת קָלְלָהּ, חֶלֶק ב', סִימָן א'): הַרְגִיל בְּקָלְלָהּ — בָּא מֵעוֹלָם הִתְהוּ; כִּי בְּאַמַּת אִם אָדָם מְכַנֵּיס בְּעֵצְמוֹ רַק אַמַּתֵּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, זֶה עוֹלָם הַתְּקוּן, "יוֹם חֲדָשׁ", אוֹר מ"ה הַחֲדָשׁ, שְׁאָדָם מְרַגֵּישׁ רַק אֱלֻקוֹת, אֲשֶׁר אֵין עֲרֹךְ לָזֶה, שְׁאָדָם יְרַגֵּישׁ בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי הַזֶּה רַק אֶת הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הֵיִשׁ מְדַרְגּוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת מֵאֵלוּ?!

הָאִם אָדָם רוֹצֶה דְּבָרִים יוֹתֵר טוֹבִים מִזֶּה שְׁיִרְגֵּישׁ אוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, שְׁנִמְצָא אֹתוֹ, עִמּוֹ וְאֶצְלוֹ, וְלֹא יִפְחַד מֵאֵף אֶחָד, רַק מֵאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, וַיֵּדַע שְׁאֵינוֹ צָרִיךְ אֶת אֵף אֶחָד, אֲדַרְבֵּה, הוּא מְחַזֵּק אֶת כָּלָם, לוֹמֵד תּוֹרָה בְּהִתְמַדָּה, מְקַיֵּם מְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, רוֹקֵד כָּל הַיּוֹם, שֵׁישׁ לוֹ זָקֵן וּפְאוֹת, שֵׁישׁ לוֹ מְזוּזָה עַל פֶּתַח, שְׂמֵת־עֵטֶף בְּצִיצִית, שְׂמֵת־עֵטֶר בְּתַפְלִין, שְׂבָא לְבֵית-הַכְּנֶסֶת לְהִתְפַּלֵּל שְׁלֹשׁ פְּעָמִים: שְׁחֲרִית, מְנַחֵה וְעֶרְבִית. אֵיזוֹ שְׂמֵחָה הִיא זוֹ! לְהַפְּךָ, חֵס וְשְׁלוֹם, כְּשֶׁאָדָם רְחוּק מִכָּל זֶה, הוּא הֵכִי אֲמָלָל בְּחַיִּים, חָיִיו שְׂוִים כְּקַלְפַת הַשּׁוֹם, חָשׁ עֵצְמוֹ שְׁאֵינוֹ שׂוֹה מְאוּמָה, מְרַגֵּישׁ רִיקְנוּת, עַד שְׂמֵת־יֵאֵשׁ

לְגַמְרֵי מַחְיֵיו. אָבֵל עַל זֶה צְרִיכִים אֲמוּנָה בְּעֶצְמוֹ, שְׁכָל אָחָד וְאָחָד יִהְיֶה לוֹ בַּטָּחוֹן עֲצָמֵי שְׂיִאֲמִין בְּעֶצְמוֹ. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן פ"ז), שְׂיִשׁ צְדִיקִים גְּדוֹלִים, שְׁגַם הֵם קִטְנֵי אֲמָנָה, גַּם הֵם אֵינָם מֵאֲמִינִים בְּעֶצְמָם. כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (סוֹטָה מ"ח:) עַל הַפְּסוּק (זְכַרְיָה ד, י'): "כִּי מִי בָז לַיּוֹם קִטְנוֹת"; מִי גָרַם לְצְדִיקִים שְׂיִתְבַּזְּבוּ שְׁלַחְנָם לְעֵתִיד לָבוֹא? קִטְנוֹת שְׂהֵיְתָה בָּהֶן; קִטְנֵי אֲמוּנָה שְׂהֵיוּ בָּהֶם; הֵינּוּ יָכוֹל אָדָם לִהְיוֹת צְדִיק, וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן יָבוֹא לְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, וַיִּתְחִיל לְהִתְבַּיֵּשׁ, כִּי הָיָה יָכוֹל לְהִגִּיעַ אֶל שְׁלֵמוֹת יוֹתֵר גְּדוֹלָה, אִם הָיְתָה לוֹ אֲמוּנָה יוֹתֵר חֲזָקָה בְּעֶצְמוֹ; כִּי טָבַע הָאָדָם, שְׂאִינוּ מֵאֲמִין בְּעֶצְמוֹ, אֵינוּ מֵאֲמִין שְׂשׂוּה מִשְׂהוּ, כִּי הִכְנִיסוּ בּוֹ מִשְׂדֵּךְ כָּל חַיָּיו, כְּאֵלוֹ אֵינוּ שׂוּה מְאוּמָה, וְזֶה אֲשֶׁר שׂוֹכְרוּ כְּלִיל, זֶה אֲשֶׁר מַעֲיֵק לוֹ וּמַצְעֵרוֹ. אֲשֶׁר בְּאֵמֶת אֵין זֶה נְכוּן; כִּי כָּל יְהוּדֵי וַיְהוּדֵי בְּאֲשֶׁר הוּא שֵׁם יָכוֹל לְזַכּוֹת לְשׂוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבְרָגַע שְׂשָׁב בְּתִשׁוּבָה, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹמֵר לוֹ: אַתָּה אָדָם חָדָשׁ, וְאַל תִּסְתַּכַּל עַל הָעֶבֶר. וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, אוֹת תְּשׁוּבָה, סִימָן מ"ד): מִי שְׂעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה בְּכָל לֵב, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן לוֹ לֵב לְדַעַת אוֹתוֹ. כִּי הָעֶקֶר תְּלוּי כְּפִי הַלֵּב שֶׁל הָאָדָם; אִם יֵשׁ לוֹ לֵב חֲזָק וּמְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ: "אֲנִי מֵהַיּוֹם וְהַלְּאָה עוֹזֵב אֶת כָּל הַשְּׂטִיּוֹת שְׁלִי, וְלוֹקַח אֶת עֲצָמֵי בִידֵי, מִתְחִיל לְלַמַּד תּוֹרָה בְּהִתְמַדָּה גְּדוֹלָה, מִתְחִיל לְקַיֵּם אֶת

המצוות בשמחה עצומה, מתחיל להתפלל בכונה פרוש המלות, אני מכון אל מה שאני מדבר, אז זוכה שהקדוש-ברוך-הוא מתגלה אליו בגלוי כזה, שכבר אינו צריך את אף אחד, ואינו מפחד מאף אחד. לזאת אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן נו): כשיש לאדם לב, אין שף אצלו מקום כלל; כי אדרבה, הוא יתברך מקומו של עולם, ואין העולם מקומו, כי האלקות היא בלב. כדכתיב (תהלים עג, כו): "צור לבבי". ואז אדם אינו צריך כבר את אף אחד, כי בכל מקום שהולך מוצא את הקדוש-ברוך-הוא. איזה אור! איזה זיו! איזו חיות! איזו דבקות! שאדם יודע שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתו. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לצאת מעצמכם, ותתחילו לחזור בתשובה שלמה עוד היום הזה, ואז תראו אל מה תזכו להגיע. אבל על זה צריכים להיות עקשן גדול מאד, כי הסמ"ך-מ"ם יעשה כל מיני פעולות שבעולם לשבר אתכם, להכניס בכם דפאון ויאוש, כאלו זה לא נאמר עליכם, ורוצים רק לרמות אתכם, והקדוש-ברוך-הוא שונא אתכם וכו' וכו' כל מיני פתויים. אזי תדעו לכם, שכל זה הוא דבור הסמ"ך-מ"ם וגנרדא דליה; כי באמת הצדיק האמת, החכם שבדור, מגלה את אמתת מציאותו יתברך בגלוי כזה, עד שנכנסת תשוקה לאדם, שידע שהקדוש-ברוך-הוא רוצה אותו, ומבקש ומתחנן לו כביכול: בא תחזר

בְּתִשְׁבֵּעָה. וְלִכֵּן אָמַר הַנְּבִיא (הוֹשֵׁעַ ח, ב־ג): "לִי יִזְעַקוּ
 אֱלֹהֵי יִדְעֻנוּף יִשְׂרָאֵל, זָנַח יִשְׂרָאֵל טוֹב, אוֹיֵב יִרְדְּפוּ";
 אִם אָדָם יִזְעַק אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי יִדַּע אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְאִם יִדַּע אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי יִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִם
 יִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי יֵאִיר עָלָיו הָאוֹר אֵין סוּף
 שְׁמַאִיר בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. לֹא-כֵן אִם אָדָם מְזַנֵּיחַ אֶת הַטוֹב
 שֶׁהוּא הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי הָאוֹיֵב רוֹדֵף אוֹתוֹ. לְזֹאת,
 בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה
 חֲדָשָׁה, וְאֵל תְּבַלְבְּלוּ עֲצָמְכֶם מִשׁוֹם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם,
 אֲלֵא תִתְחִילוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּתְבַקְּשׁוּ
 מֵאֵתוֹ יִתְבָּרֵךְ כָּל צְרִיכֵיכֶם. וּבְזִכּוֹת הַתְּפִלָּה שֶׁתִּתְפַּלְּלוּ
 אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, יִמְלֵא לָכֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁאַלוֹת
 לְבָבְכֶם לְטוֹבָה.

ב.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי אָפְנִים
 שְׁבַעוּלָם, אֵל תִּתְּנוּ שְׁשׁוֹם דְּבַר יוֹכַל לְשִׁבֵּר אֶתְכֶם,
 אֲדַרְבָּה תַעֲשׂוּ כָּל מִינֵי מֵאֲמָצִים שְׁבַעוּלָם רַק לְשִׁמְחָה
 וְלְשִׁמְחָה אֶת אַחֲרֵים. כִּי כֹף אוֹמֵר רַבְּנוּ ז'ל (סֵפֶר הַמִּדּוֹת,
 אוֹת שְׁמִחָה, חֶלֶק ב', סִימָן א'): מִי שֶׁשִּׁמְחָה תָּמִיד — הוּא
 מְצַלִּיחַ; לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם אַתֶּם רוֹצִים
 לְרְאוֹת הַצְּלָחָה בְּחַיִּים, רְאוּ רַק לְשִׁמְחָה, וְאַף שִׁתְּגִידוּ —

איך אני יכול לשמח מרב הצרות והיסורים שעוברים עלי. אומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן כד), שחכמי הרופאים אומרים, שכל המחלות שבאות לאדם הן רק מחמת חסרון השמחה. לזאת, אם אתם רוצים להתפטר מכל המחלות והחלאים רעים שתקפו אתכם, תשתדלו להיות מאד מאד שמחים, ולשמע רק קול שמחה כל היום, תדעו לכם, שכל יום הוא "יום חדש", כל יום שר שיר חדש להקדוש-ברוך-הוא; אם אדם היה זוכה להטות אזן לשירת הבריאה, איך שהבריאה כלה שרה שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא, אזי היה גם-כן שר עם כל הבריאה כלה, אבל אדם אינו זוכה לשמע, כי אזניו אטומות, אינו שומע רוחניות חיות אלקות, למה? כי מחו ישן בשנה עמקה, מחו מבלבל לגמרי מחמת עוונותיו. לזאת, בני ובנותי היקרים! עליכם להתקרב אל הצדיק האמת, החכם שבדור, שהוא מגלה את הקדוש-ברוך-הוא לכלם, מחזיר בכלם אמונה פשוטה בו יתברך, הוא לוקח את האדם ממקום שנמצא, ומביא אותו ישר לבורא יתברך שמו. לזאת, בני ובנותי היקרים! אומרים חכמינו הקדושים (יבמות כ.): מצוה לשמע דברי חכמים; יותר טוב ללכת אל חכמי האמת, חכמי הדור, ולשמע בקולם, מאשר ללכת אל מנוולים; אשר לא חסר כהיום ערב-רב, שנתערבו בין נשמות ישראל וכל היום וכל הלילה רק מנובלים

את פיהם, פותחים את כלי התקשורת, שומעים כל הזמן רק דבורי כפירות ואפיקורסות, רחמנא לצלן. וזה אשר הורס את האדם לגמרי; כי הדבור הרע הוא כרעל וארס שנכנס באדם, עד שמכרח למות, רחמנא לישזבן. כי הסמ"ך-מ"ם והסטרא אחרא מתפשטים עכשו מאד בעולם, להעלים ולהסתיר את אמתת מציאותו יתברך, ומנבלים את פיהם, ומדברים נגד כל הקדוש לעם ישראל. לזאת, אמרו חכמינו הקדושים (כתבות ה): אל ישמע אדם לאזניו דברים בטלים, שהן נכוות תחלה לאיברים; אסור לשבת ולשמע מה שכל מנוול ומשחת יורק מפיו הטמא, ואורג קורי עכביש ותופס בהם מחות קטנים, יותר טוב ללכת ולשמע בקול חכמי ישראל, חכמים אמתיים, חכמי הדור, המגלים את הקדוש-ברוך-הוא, מכניסים תקוה לאדם, מעוררים אותו לתשובה, מגלים לו, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו — אם בן רוצים ואם לאו, זו עבודה שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיג ומקים את כל הבריאה כלה. ואף שקשה לאדם להבין את זאת, אבל זו מציאות שאין עליה עוררין, אשר בלי הקדוש-ברוך-הוא אין לבריאה חיות כלל. ואף שעולה קשיה לאדם: ואיך יש כח לרשעים הללו להתגבר ולדבר נגדו יתברך? אלא זו הבחירה, שהקדוש-ברוך-הוא נותן בחירה. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו להאזין רק אל

קול הצדיקים האמתיים, לקול חכמי הדור, מה שיש להם לומר לכם, לעודד, לתזק ולשמח אתכם, ואז תשמעו מה שאומר הנביא (יואל ג, א-ב-ג): "והיה אחרי-כן אשפוך רוחי על כל בשר, ונבאו בניכם ובנותיכם, וקניכם חלמות יחלמון, בחוריקם חזינות יראו, וגם על העבדים ועל השפחות בימים ההמה אשפוך את רוחי, ונתתי מופתים בשמים ובארץ"; כי יתגלה לעיני כל אמתת מציאותו יתברך. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לחזור בתשובה עוד היום הזה, כי היום הזה הוא "יום חדש", ותשכחו מה שהיה אתמול, ואל תשימו לב מה שיהיה מחר, רק היום שובו בתשובה, ובזכות זה שלא תבלבלו עצמכם מהעבר והעתיד, אלא תדביקו את עצמכם עכשו אל הקדוש-ברוך-הוא, תתחילו עכשו לדבר אליו יתברך ולבקשו כל צרככם, אז תהיו הכי מאשרים בחייכם, ויאיר לכם אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, שזה הנצחון של כל יהודי שזוכה לדעת שהקדוש-ברוך-הוא רוצה אותו וחספץ בו, אזי הקדוש-ברוך-הוא בודאי לא יעזב אותו. אשרי מי שמכניס דבורים אלו בתוך לבו והוא חי בהם, לא שרק שומע ומקשיב, קורא ומאזין, אלא מחדירם היטב היטב בלבו, ומתחיל כבר עכשו לעשות התחדשות חדשה, כי זה "יום חדש", ואז טוב לו לנצח-נצחים.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים ! אִם אַתֶּם רוֹצִים לְחַיּוֹת חַיִּים
 עֲרָבִים וְנְעִימִים, חַיִּים מִיִּשְׁבִּים וּמִתְקִים, הַרְגִּילוּ עֲצֻמְכֶם
 לְשִׁכַח אֶת כָּל הָעֵבֶר שֶׁלְכֶם, וְתִזְכְּרוּ תָמִיד אֲשֶׁר כָּל יוֹם
 הוּא "יוֹם חֲדָשׁ", וְאִף שְׁכָפִי מְרִירוֹת הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים
 שְׁאַתֶּם סוֹבְלִים, נִדְמָה לָכֶם כְּאִלוּ גִזְקֵנְתֶם כְּבָר, מְרֹב
 חֲטָאֵיכֶם, עִם כָּל זֹאת אִם רַק תִּתְיַשְׁבוּ הֵיטֵב לְהִיכֵן פֶּרֶח
 יוֹם הָאֶתְמוֹל וְהַשְּׁלֹשׁוֹם, אֲזִי תִנְכְּחוּ, אֲשֶׁר לֹא כִדְאִי
 לַחֲזוֹר אַחֲרֵינִית, אֲלֹא פְּנִיכֶם צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת מוֹעֵדוֹת רַק
 קְדִימָה — הַיּוֹם הַזֶּה הוּא "יוֹם חֲדָשׁ". וְלִכֵּן מָה וְלָמָּה
 לָכֶם לְהִתְבַּלְבֵּל מִמָּה שְׁקָרָה אֶתְכֶם אֶתְמוֹל אוֹ
 שְׁלֹשׁוֹם ?! הַרְגִּילוּ עֲצֻמְכֶם לְשִׁכַח, וּמִכָּל שָׁכֵן אִם נֶאֱרַע
 מִשְׁהוּ בַּבַּיִת אוֹ בַּמִּשְׁפָּחָה, כִּדְאִי לָכֶם לְשִׁכַח וְלֹא
 לַעֲשׂוֹת מִכָּל דְּבָר קָטָן וּפְעוּט דְּבָר גָּדוֹל, כִּדְאִי שְׁלֹא
 תָבוֹאוּ לְיַדֵּי כַּעַס וְרָצִיחָה, מַחְלָקֶת וּמְרִיבוֹת, כִּי חֲבָל עַל
 הַזְּמַן הַיְקָר שְׁיִכּוּלִים לְקַנּוֹת בּוֹ אוֹרוֹת צַחֲצָחוֹת, אוֹרוֹת
 עֲלִיוֹנִים, כִּי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדָיו
 נִמְצָא, וּכְשֶׁרַק פּוֹתְחִים אֶת הָעֵינַיִם — רוֹאִים, אֲשֶׁר כָּל
 מָה שְׁלִמְרָאָה עֵינַיִנוּ: דּוּמָם, צוּמַח, חֵי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוּשׁ
 לְגִבֵּי הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְזוֹכִים לְהַרְגִּישׁ עֲרָבוֹת,
 יְדִידוֹת, זִיו שְׁכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ הַמְּאִירָה מִחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם
 וַיּוֹם, כְּמוֹ שְׁאֵנוּ אוֹמְרִים בַּתְּפִלָּה: "וּבִטּוּבוֹ מִחֲדָשׁ בְּכָל

יום תמיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית". וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים!
ראו לְדַבֵּק עֲצֻמְכֶם בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְתִדְעוּ אֲשֶׁר
דָּבַר קָטָן וְדָבַר גָּדוֹל אֵינּוּ נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֶלָּא הַכֹּל
בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיוֹן בְּרוּךְ הוּא, וּבִידִיעוֹת אֱלוֹ
בְּנִקְל יִהְיֶה לָכֶם לְקַבֵּל אֶת כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עֲלֵיכֶם,
כְּמוֹבֵא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן רנ); כִּי
"הַשֵּׁם נָתַן וְהַשֵּׁם לָקַח, יְהִי שֵׁם הַשֵּׁם מְבָרָךְ מֵעַתָּה וְעַד
עוֹלָם". וְלָכֵן רְאוּ לְקַחַת עֲצֻמְכֶם בְּיַדְכֶם, וְתַעֲקְרוּ אֶת כָּל
מִינֵי שְׂנֵאוֹת שֵׁשׁ בְּלַבְבְּכֶם עַל זוּלַתְכֶם, וּבִפְרָטִיּוֹת עַל
יְלָדֵיכֶם; תִּפְסִיקוּ לְרִיב! תִּפְסִיקוּ לַעֲשׂוֹת עֲלֵיהֶם בְּקֶרֶת!
אֲדַרְבֶּה, תָּמִיד תִּחְזְקוּ אוֹתָם, וְאִזְ דִּיקָא תִזְכּוּ לְרִשְׁת
הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא גַם יַחַד; אֲשֶׁרִי מִי שְׂמִכְנִים
דְּבוּרִים אֱלוֹ בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים בְּזֶה
וּבְבֹא לְנִצַּח נְצָחִים, אֲשֶׁרִי לוֹ!

תָּם וּנְשָׁלָם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!